

Що ж, почну я, мабуть, з маленької, зовсім крихітної передмови.

Цей конкурс став для мене чимось новим і незвичним. Більше того, про участь у ньому я серйозно замислилась години за чотири до кінцевого терміну подачі робіт. «Правильність» учнівських робіт, наші погляди, що мимоволі, а, можливо, і цілеспрямовано заточують під один шаблон, думки, що формуються у нас під впливом не тільки наших вчителів, а й завдяки підходу до освіти загалом — є досить популярною проблемою в сучасному суспільстві.

Усе інакше, усе, що відходить від заданих форм та виходить за межі загальних рамок, сприймається суспільством ні більш ні менш, як спроби «сепаратизму» чи «вандалізму», що руйнують, збудовані роками храми «вселюдських стандартів».

Мені дуже шкода, але у доданому списку творів не було чогось, дійсно вражаючого мене в саму душу. Я б зараз могла на сотні сторінок розписати свої думки щодо робіт Бредбері чи Марка Твена, але з вище перелічених творів, я можу сказати тільки кілька слів про вірш Ліни Костенко. Звичайно, можна було б почати з чогось більш важливого та прогресивно-революційного в українській літературі, того ж Шевченка чи Куліша, та саме «Страшні слова, коли вони мовчать» залишили найяскравіший відгук в моєму серці.

Я скоріше фіз.- мат., ніж гуманитарій і звикла покладатися на чисті факти та обґрунтовані аргументи, а не почуття, але саме ця прониклива лірика пройняла мене до живого. «Страшні слова, коли вони мовчать...» Так, мабуть, один із найбільших моїх страхів — це саме відсутність можливості висловитись, розповісти, прокричати про себе усьому світу. Жахливо, коли в твоїй голові рвуться думи і думки, коли ти задихаєшся від болю, тонучи в морі недовомок та мовчання, коли ти хочеш промовляти усім, і кожному, а не можеш вичавити ні звуку. Мовчання — це ніби сліпота, та, мені здається, що навіть гірша за неї. Коли людина не бачить, вона не бачить взагалі нічого, її не переймає ні зовнішність, ні ще якісь риси, але коли людина німа, вона не перестає мислити, усі її думки, залишаються тільки думками, і саме ця безвихідність лякає найбільше.

«...бо всі слова були уже чиймись...»

Не менш страшна для мене думка, що я так і не зможу самореалізуватись, розкрити свій потенціал чи таланти, що одного чудового дня я зникну, перестану виділятися, зіллюсь з сірою-сірою масою, і перетворююсь на безликого жителя одного з безликих міст. Я боюсь, що стану копією чи ганебною спробою спародіювати когось. Уже і справді всі слова світу було сказано, і нам не залишається нічого, як надати кожному з них нового змісту, адже

«поезія — це завжди неповторність, якийсь безсмертний дотик до душі».